

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ

SŒUR BÉATRICE

Δημήτρης Μητρόπουλος

ΛΥΡΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Συμφωνική Ορχήστρα
& Χορωδία
Δήμου Αθηναίων

ΟΛΥΜΠΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΟ
ΜΟΥΣΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ
«ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΛΑΣ»

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ

Θαύμα σε Τρεις Πράξεις

Δημήτρης Μητρόπουλος

ΣΕ ΣΥΝΑΥΛΙΑΚΗ ΜΟΡΦΗ

ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ
Ε ΧΟΡΩΔΙΑ ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Καλλιτεχνικός Διευθυντής
Olivier Descotes

ΟΛΥΜΠΙΑ
ΔΗΜΟΤΙΚΟ
ΜΟΥΣΙΚΟ
ΘΕΑΤΡΟ
ΜΑΡΙΑ
ΚΑΛΛΑΣ

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ

Θαύμα σε Τρεις Πράξεις

Δημήτρης Μητρόπουλος

ΣΕ ΣΥΝΑΥΛΙΑΚΗ ΜΟΡΦΗ

Μουσική διεύθυνση:
Pierre Dumoussaud

Επιμέλεια έντυπου
μουσικού υλικού:
Βύρων Φιδετζής

(Πηγή χειρογράφου:
Αμερικανική Σχολή
Κλασικών Σπουδών
στην Αθήνα, Τμήμα
Αρχείων, Αρχείο Δημήτρη
Μητρόπουλου)

Σχεδιασμός φωτισμών:
Περικλής Μαθιέλλης

Βοηθός μαέστρου:
Νίκος Λαάρης

Διδασκαλία χορωδίας:
Σταύρος Μπερής
Μουσική προετοιμασία:
Δημήτρης Γιάκας

Αδελφή Βεατρίκη /
Η Παρθένος Μαρία:
Catherine Hunold

Πρίγκιπας Μπελιντόρ:
Valentin Thill

Η Ηγουμένη:
Héloïse Mas

Αδελφή Εγκλαντίν:
Ειρήνη Καράγιαννη

Αδελφή Κλεμάνς / Η μικρή
Αλλέτ:

Διαμάντη Κριτωτάκη

Αδελφή Φελισιτέ:
Χρυσάνθη Σπιτάδη

Ο Εφημέριος:
Πάυλος
Πανταζόπουλος

Αδελφή Μπαλμπίν:
Ιωάννα Βρακατσέλη*

Αδελφή Ρεζίν:
Έφη Μηνακούλη*

Ζητιάνα:
Μαρία Μαυρομάτη*

Ζητιάνα:
Σοφία Καρβουνά*

Ζητιάνος / ανάπηρος:
Μένανδρος Γαλανός*

* μέλη της Χορωδίας
Δήμου Αθηναίων

*Μεταξύ της δεύτερης
και της τρίτης πράξης
μεσολαβεί διάλειμμα.*

ΣΥΝΤΟΜΟ ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Γεννημένος το 1896 στην Αθήνα, ο Δημήτρης Μητρόπουλος προερχόταν από μια οικογένεια που είχε στενούς δεσμούς με την Εκκλησία. Σύμφωνα με τον ίδιο, ο παππούς του ήταν παπάς, ο αδελφός του παππού του ήταν μητροπολίτης, ενώ τα δύο αδέρφια του πατέρα του ήσαν μοναχοί στο Άγιο Όρος. Η προοπτική να γίνει ο ίδιος καλόγερος δεν ήταν παρά μια παιδική επιθυμία. Ο κόσμος της μουσικής τον κέρδισε και ήταν απολύτως φυσικό η μουσική γι' αυτόν να αποκτήσει μια θρησκευτική διάσταση. Όπως αναφέρει ο ίδιος: «η μουσική αποτελούσε ανέκαθεν το θρησκευτικό κομμάτι της ζωής μου· οι αρχιτεκτονημένοι τόνοι υψώνουν τα συναισθήματά μου κοντά στο Θεό. Είναι κάτι αφηρημένο και ταυτόχρονα γεννά ένα μεταφυσικό συναίσθημα».

Τη δεκαετία του 1910, ο Μητρόπουλος σπουδάζει στο Ωδείο Αθηνών πιάνο με τον Ludwig von Wassenhoven και ανώτερα θεωρητικά με τον Armand Marsick. Έχοντας ήδη τρομερό ταλέντο στο πιάνο, ο Μητρόπουλος, κατά τη διάρκεια των σπουδών του, διαμορφώνει σταδιακά και τη μουσική του προσωπικότητα. Ένα ταξίδι στην Ιταλία το 1912 με τον συμμαθητή του Γεώργιο Σκλάβο και τον δάσκαλό τους Marsick θα του ανοίξει νέους ορίζοντες, καθότι έρχεται σε επαφή με την πλούσια μουσική ζωή της ιταλικής πρωτεύουσας. Παράλληλα, μία επίσκεψή του στη γενέτειρα του Αγίου Φραγκίσκου της Ασίζης ενισχύει το θρησκευτικό αίσθημα μέσα του και παίζει καθοριστικό ρόλο στην εμπέδωση των χριστιανικών αρχών που υπηρέτησε για την υπόλοιπη ζωή του. Ο Μητρόπουλος πίστευε βαθιά στην ιερότητα της μουσικής. Στο πλαίσιο αυτό, ο ίδιος προσέδιδε στην ιδιότητά του ως ερμηνευτή, αλλά και αργότερα ως συνθέτη-δημιουργού, έναν αποστολικό χαρακτήρα.

Όντας ακόμα σπουδαστής στο ωδείο, ο ταλαντούχος νέος μουσικός γράφει τις πρώτες του συνθέσεις, στις οποίες κατοπτρίζονται ο νεανικός του αυθορμητισμός και η τάση του προς τη λογοτεχνία. Εκτός από κάποια κομμάτια για πιάνο, γράφει και τραγούδια για φωνή και πιάνο, μελοποιώντας ποιήση, μεταξύ άλλων, των Victor Hugo, Jean Richerin, Άγγελου Σικελιανού και Κωστή Παλαμά.

Στο πλαίσιο αυτό, δεν αποτελεί έκπληξη το ενδιαφέρον που κίνησε στον νεαρό συνθέτη το θεατρικό έργο που έγραψε ο Βέλγος θεατρικός συγγραφέας και ποιητής Maurice Maeterlinck το 1901 με τίτλο «Sœur Béatrice». Ο Μητρόπουλος καταπιάνεται με τη σύνθεση μιας όπερας (τη μοναδική που έγραψε) και προορίζει τον επώνυμο ρόλο για τη συμμαθήτριά του στο Ωδείο και στενή του φίλη Κατίνα Παξινού. Ωστόσο, η άποψη ότι ο Μητρόπουλος ήταν ερωτευμένος με την Παξινού, άποψη που διατυπώθηκε από τον William Trotter στο βιβλίο του «Priest of Music: The Life of Dimitri Mitropoulos», δεν επιβεβαιώνεται από καμία άλλη πηγή (γραπτή ή προφορική), οπότε δεν θεωρείται αξιόπιστη.

Η πρώτη πράξη της όπερας παρουσιάζεται σε συναυλιακή μορφή στις 12 Απριλίου 1918, ενώ το πλήρες σκηνικό ανέβασμα του έργου λαμβάνει χώρα στο Δημοτικό Θέατρο Αθηνών (στην πλατεία Κοτζιά) στις 11, 13, 16 και 19 Μαΐου 1920. Τη μουσική διεύθυνση είχε ο Armand Marsick, ενώ όλο το εγχείρημα στηρίχθηκε οικονομικά από την οικογένεια της Παξινού. Ανάμεσα στους θεατές της τελευταίας παράστασης ήταν και ο Γάλλος συνθέτης Camille Saint-Saëns ο οποίος εκφράστηκε με θερμά λόγια για το έργο.

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ MAETERLINCK

Επιχειρώντας να εμβαθύνουμε στην ουσία του έργου, κρίνεται σκόπιμη μία σύντομη αναφορά στη θεματολογία και στο περιεχόμενό του. Το θεατρικό έργο του Maeterlinck βασίζεται στον μεσαιωνικό θρύλο «La Légende de sœur Béatrice», ο οποίος γνώρισε πολυάριθμες μεταφορές σε Γαλλία, Ισπανία, Νορβηγία και Γερμανία κατά τον 14^ο και 15^ο αιώνα. Αν και το ενδιαφέρον για τον θρύλο αυτό ατόνησε κατά τον 18^ο αιώνα, επανήλθε τον 19ο και στις αρχές του 20^{ου} με τις περιπτώσεις των Charles Nodier (1837), Villiers de l'Isle-Adam (1888) και Maurice Maeterlinck (1901).

“Υπάρχουν δύο κατηγορίες μοναχών: εκείνοι που μένουν και προσεύχονται στα μοναστήρια τους και οι ιεραπόστολοι. Εγώ ανήκω στους δεύτερους.”

Δημήτρης Μητρόπουλος

Ο τελευταίος, ο οποίος μάλιστα προσδίδει στο έργο του τον ιδεολογικό χαρακτηρισμό «θαύμα», τοποθετεί τη δράση στο Βέλγιο και συγκεκριμένα σε ένα μοναστήρι στα περίχωρα της Louvain τον 14^ο αιώνα. Σύμφωνα με τον θρύλο, η μοναχή Βεατρίκη αμφιταλαντεύεται ανάμεσα στις επιταγές του μοναστικού βίου και την ερωτική έλξη προς τον πρίγκιπα Μπελλιντόρ και, κατ' επέκταση, τις χαρές της εγκόσμιας ζωής. Επιλέγοντας την εγκατάλειψη του μοναστηριού και τη φυγή της με τον Μπελλιντόρ, το άγαλμα της Παρθένου εξαφανίζεται από το μοναστήρι και η Παναγία παίρνει πλέον τη μορφή της Βεατρίκης. Εδώ, ο Maeterlinck διαφοροποιείται από τους προηγούμενους συγγραφείς και εστιάζει στα τεκταινόμενα εντός του μοναστηριού και τα θαύματα της Παρθένου, το άγαλμα της οποίας έχει πλέον πάρει τη μορφή της Βεατρίκης. Η έμφαση που δίνει ο συγγραφέας στο ζήτημα της αναπαράστασης του αγάλματος παραπέμπει σε ένα κεντρικό θέμα του Συμβολισμού ως καλλιτεχνικού κινήματος: τη σχέση ύλης και πνεύματος. Το άγαλμα, ως μεσαιωνικό αλληγορικό σύμβολο που αναφέρεται στην Παναγία, χάνει τον συμβολισμό του όταν αυτό «ζωντανεύει» και λαμβάνει ανθρώπινη υπόσταση. Οι υπόλοιπες μοναχές ταράσσονται με τη διαπίστωση ότι το άγαλμα λείπει και κατηγορούν την Παναγία/Βεατρίκη ότι έκλεψε τα λαμπρά φορέματα του αγάλματος.

Αποφασίζουν να τη μαστιγώσουν, όταν συντελείται θαύμα μπρος στα μάτια τους και ακούγονται αγγελικές ψαλμωδίες. Τότε προσδίνουν στο άγαλμα την αρχική συμβολική του χροιά, θεωρώντας λανθασμένα εντούτοις ότι η Βεατρίκη είναι αγία. Η ανικανότητά τους να ερμηνεύσουν σωστά τη σημασία του συμβόλου τούς στερεί τη δυνατότητα να αντιληφθούν το πραγματικό θαύμα που έλαβε χώρα. Έτσι εξηγείται η αδυναμία τους να πιστέψουν τη Βεατρίκη, όταν αυτή, έπειτα από 25 χρόνια, επιστρέφει στο μοναστήρι εξαντλημένη και μετανοιωμένη, καθότι θεωρούν ότι η ίδια ποτέ δεν εγκατέλειψε το μοναστήρι. Έχοντας εγκαταλειφθεί από τον Μπελλιντόρ, η ίδια με εξομολογητικό ύφος περιγράφει την πολυτάραχη ζωή της προσβλέποντας στη συγχώρεση. Στο τέλος, η Βεατρίκη καταρρέει, ενώ η Παναγία ψάλλει ότι «αμάρτημα δεν υπάρχει όταν η αγάπη έχει προσευχηθεί και παρακαλέσει».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΝΑΤΑ ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ «Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ» ΣΤΗΝ «ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ»

Σε αυτό το σημείο, προκειμένου να αποκτήσουμε μία πιο σφαιρική εικόνα για τη σημασία που η όπερα αυτή έχει στην εργογραφία του Μητρόπουλου, οφείλουμε να κάνουμε μία σύντομη παρενθετική αναφορά σε ένα προγενέστερο έργο του: τη Σονάτα για πιάνο σε μι ύφεση μείζονα η οποία φέρει τον προγραμματικό υπότιτλο: «Η ψυχή μου». Σύμφωνα με τα στοιχεία που κομίζει η σύγχρονη μουσικολογική έρευνα, η σύνθεσή της τοποθετείται μεταξύ των ετών 1912-1914 ή το 1915, ενώ η πρώτη δημόσια εκτέλεσή της έλαβε χώρα το 1917 στο Βασιλικό Θέατρο Αθηνών, με τον ίδιο τον συνθέτη στο πιάνο. Το έργο περιλαμβάνει τρία μέρη που φέρουν τους εξής τίτλους: 1. «Αγάπη», 2. «Πόνος», 3. «Πίστις». Σύμφωνα με τον μουσικολόγο Ιωάννη Φούλια, ο οποίος πρόεβη στην αποκατάσταση του έργου καθότι στο αρχείο Μητρόπουλου που φυλάσσεται στην Αμερικανική Σχολή Κλασικών Σπουδών στην Αθήνα σώζονται μόνο το δεύτερο μέρος καθώς και τμήμα του τρίτου μέρους της Σονάτας, το εξωμουσικό περιεχόμενο της Σονάτας θα πρέπει να αναζητηθεί στα προσωπικά βιώματα του συνθέτη, θεωρώντας το ένα είδος υπόρρητης μουσικής αυτοβιογραφίας. Σημειώνεται ότι το πρωτογενές μουσικό υλικό του πρώτου μέρους της Σονάτας αποσπάστηκε αργότερα από τον συνθέτη προκειμένου να αποτελέσει μία νέα αυτοτελή πιανιστική σύνθεση με τίτλο «Βεατρίκη». Πολλοί μελετητές έχουν διαπιστώσει ότι η μουσική της πιανιστικής «Βεατρίκης» χρησιμοποιήθηκε αργότερα από τον Μητρόπου-

λο στην όπερά του. Ωστόσο, ο Φούλιας θέτει το θέμα της χρήσης παλαιότερου υλικού στην «Αδελφή Βεατρίκη» στην πραγματική του διάσταση, εντοπίζοντας εκτενή αποσπάσματα από τη Σονάτα «Η ψυχή μου» στις τρεις πράξεις της όπερας. Σύμφωνα με τον ίδιο, το ένα τρίτο της έκτασης της πρώτης πράξης και το ένα πέμπτο της τρίτης πράξης διαμορφώθηκαν με βάση το υλικό του πρώτου μέρους της Σονάτας. Αντίστοιχα, το χαρακτηριστικό ρυθμικό-μελωδικό μοτίβο του δεύτερου μέρους της Σονάτας, εμφανίζεται σε ολόκληρο σχεδόν το δεύτερο ήμισυ της δεύτερης πράξης της όπερας, ενώ υλικό του τρίτου μέρους της Σονάτας εμφανίζεται σε πολλά σημεία του λυρικού έργου, με χαρακτηριστικό παράδειγμα μία από τις πιο δυνατές σκηνές της όπερας όπου ο ιερέας της μονής επιτάσσει την εξιλαστήρια τιμωρία για την μεταμφιεσμένη Παναγία/Βεατρίκη. Αντιπαραβάλλοντας μάλιστα το μουσικό προς το δραματικό κείμενο, ο Φούλιας αναδεικνύει το εξωμουσικό περιεχόμενο της σονάτας και τον τρόπο που αυτό μετουσιώνεται φωνητικά και σκηνικά στην όπερα. Επί παραδείγματι, η μουσική της «Αγάπης» (πρώτου μέρους της Σονάτας) αξιολογείται από τον Μητρόπουλο στην ερωτική σκηνή μεταξύ της Βεατρίκης και του Μπελλιντόρ (πρώτη πράξη) με εξαιρετικά λεπταίσθητο και πειστικό τρόπο, ακολουθώντας πιστά τη δραματουργία, τον συναισθηματικό κόσμο και το πλαίσιο της σκηνικής δράσης των χαρακτήρων. Αντίστοιχα, η ταραγμένη ατμόσφαιρα που δημιουργεί το ρυθμικό-μελωδικό μοτίβο του «Πόνου» (δευτέρου μέρους της Σονάτας) βρίσκει τη δραματική της μεταφορά, έστω και υπαινικτικά, στη διαπίστωση της εξαφάνισης του αγάλματος της Παναγίας (δευτέρα πράξη), ενώ το γαλήνιο πρώτο θέμα της «Πίστewος» (τρίτου μέρους της Σονάτας) αποκτά τον ρόλο του εξαγγελτικού μοτίβου της Ηγουμένης στην τρίτη πράξη.

Από τα παραπάνω, ασφαλώς δεν μπορεί κανείς να υποστηρίξει ότι η Σονάτα «Η ψυχή μου» αποτελεί προσχέδιο της όπερας. Αυτό όμως που διαπιστώνεται είναι η βαθιά συγγένεια του υλικού τόσο σε μουσικό όσο και σε εξωμουσικό επίπεδο, γεγονός που καθιστά, έστω και έμμεσα, την «Αδελφή Βεατρίκη» ένα έργο βαθιά προσωπικό του Μητρόπουλου. Το θέμα της αγάπης (σε όλες της τις εκφάνσεις), ο πόνος που αυτή προκαλεί (με την αγωνία, την ταραχή και την απογοήτευση που τον συνοδεύουν) και η έννοια της πίστης, ιδιαίτερα στη θρησκευτική της διάσταση, με την επουλωτική της λειτουργία και τη Θεία συγχώρεση στην οποία οδηγεί, αποτελούν αναπόσπαστα στοιχεία των αρχών και της βαθιάς θρησκευτικότητας του Μητρόπουλου.

ΜΕ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΣΤΟΝ ΜΟΝΤΕΡΝΙΣΜΟ

Οι μελετητές του έργου έχουν διαπιστώσει τη δημιουργική αφομοίωση μιας πληθώρας επιρροών από τον Μητρόπουλο. Πράγματι, στην «Αδελφή Βεατρίκη» συνυπάρχουν το μουσικό λεξιλόγιο του ύστερου ρομαντισμού, η τροπικότητα των Γάλλων, τα βαγκνερικά εξαγγελτικά μοτίβα, η κυκλική χρήση υλικού του César Franck. Καταλυτικό ρόλο προς την κατεύθυνση αυτή έπαιξε σίγουρα ο δάσκαλός του στο Ωδείο Armand Marsick, αλλά και το ανοικτό πνεύμα του Μητρόπουλου. Αυτό που είναι αξιοσημείωτο είναι ότι οι επιρροές αυτές δεν ανασπαράγονται άκριτα στο έργο, αλλά χρησιμοποιούνται αριστοτεχνικά στην υπηρεσία του δραματικού περιεχομένου. Τόσο η φωνητική γραφή (η οποία σε πολλά σημεία παραπέμπει στην αφηγηματική μελωδική υφή που χρησιμοποίησε ο Debussy στον «Πελλέα»), όσο και η ορχηστρική γραφή (η οποία δεν περιορίζεται απλώς σε έναν συνοδευτικό ρόλο) ακολουθούν πιστά την εξέλιξη του δράματος και αναδεικνύουν τις λεπτές αποχρώσεις του κειμένου και την ιδιαίτερη ψυχοσύνθεση των χαρακτήρων. Είναι πράγματι εντυπωσιακή η ικανότητα του Μητρόπουλου (ο οποίος ήταν τότε μόλις 22 ετών) να χρησιμοποιεί με τέτοια οξύνια και ευαισθησία εξωτερικές επιρροές και να τις αφομοιώνει πλήρως σε ένα έργο που φέρει τη σφραγίδα ενός ώριμου δημιουργού.

Αυτός ο υφολογικός πλουραλισμός, πρωτοφανής για εκείνη την εποχή, τοποθετεί την «Αδελφή Βεατρίκη» σε μία ξεχωριστή θέση στην ιστορία του ελληνικού μελοδράματος. Παίρνοντας απόσταση από τις αρχές της ελληνικής Εθνικής Σχολής Μουσικής, ο Μητρόπουλος έστρεψε το βλέμμα του στη διεθνή μουσική σκηνή, προετοιμάζοντας τον μοντερνισμό που θα υιοθετήσει (αλλά και θα υπηρέτησε αργότερα ως αρχιμουσικός) στα έργα του κατά τη δεκαετία 1920.

ΠΗΓΕΣ

Απόστολος Κώστιος, *Δημήτρη Μητρόπουλου «Αυτοβιογραφικά»,* Παπαρηγορίου-Νάκας, Αθήνα, 2010

Γιώργος Σκαλλιέρος, «Η όπερα Αδελφή Βεατρίκη (Sœur Béatrice) του Δημήτρη Μητρόπουλου (1918): μουσική υφή, αισθητικές κατευθύνσεις και ιστορικό πλαίσιο δημιουργίας», στο Γιώργος Βλαστός (επιμ.), *Ελληνική μουσική δημιουργία του 20ού αιώνα για το λυρικό θέατρο και άλλες παραστατικές τέχνες*, Σύλλογος «Οι Φίλοι της Μουσικής», Αθήνα, 2009, σ. 17-29

Βύρων Φιδετζής, «Γύρω από τη "Βεατρίκη" του Δημήτρη Μητρόπουλου», στο ένθετο συνοδευτικό φυλλάδιο του διπλού δίσκου ακτίνας *Δημήτρη Μητρόπουλου: Αδελφή Βεατρίκη, Θάυμα σε τρεις πράξεις*, Lyra CD0791, Αθήνα, 2003

Ιωάννης Φούλιας, *Οι δύο σονάτες για πιάνο του Δημήτρη Μητρόπουλου. Από τον ύστερο ρομαντισμό στην Εθνική Σχολή Μουσικής*, Παπαρηγορίου-Νάκας, Αθήνα, 2011

Christina Ferree Chabrier, «Béatrix Gets a Makeover: Modern Rewritings of a Medieval Legend», *Romance Notes*, Vol. 42, No3 (Spring 2002), σ. 273-281

ΣΥΝΟΨΗ ΤΗΣ ΠΛΟΚΗΣ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

14^{ος} αιώνας. Σ' ένα μοναστήρι στα περίχωρα της Λουβαίν προσεύχεται η νεαρή αδελφή Βεατρίκη μπροστά στο άγαλμα της Παρθένου, για τη φύλαξη του οποίου είναι υπεύθυνη. Βασανίζεται γιατί είναι ερωτευμένη με τον πρίγκιπα Μπελιντόρ, που της έχει ζητήσει να τον ακολουθήσει. Έρχεται ο πρίγκιπας και της μιλά παθιασμένα για τον έρωτά του· η μοναχή τον αποκρούει, πιστή στον όρκο της, και ζητά τη βοήθεια της Παναγίας· ο Μπελιντόρ την πιέζει να φύγουν, η ερωτευμένη κοπέλα αφήνει τον μανδύα και το πέπλο της στα πόδια του αγάλματος της Παρθένου και την εκλιπαρεί να της δείξει μ' ένα σημάδι ότι της απαγορεύει τη φυγή. Το σημάδι δεν έρχεται και η Βεατρίκη ακολουθεί ανακουφισμένη τον αγαπημένο της.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

Το άγαλμα της Παρθένου ζωντανεύει, ντύνεται τον μανδύα και το πέπλο που άφησε η Βεατρίκη και παίρνει τη μορφή της. Η Παναγία μοιράζει λαμπρά ρούχα στους έκθαμβους φτωχούς που έρχονται στο μοναστήρι ζητώντας βοήθεια και εκπλήσσονται που βλέπουν την αδελφή Βεατρίκη, την οποία είχαν δει κάποιοι τα χαράματα στο άλογο του πρίγκιπα. Όταν φεύγουν οι χωρικοί, η ηγουμένη και οι μοναχές διαπιστώνουν με τρόμο ότι το άγαλμα της Παρθένου δεν είναι πια στη θέση του. Καταλογίζουν ευθύνη στην αδελφή Βεατρίκη που ήταν υπεύθυνη για τη φύλαξη του και με φρίκη αποκαλύπτουν κάτω από τον μανδύα της μοναχής τα λαμπρά φορέματα του αγάλματος, τα οποία θεωρούν ότι έκλεψε. Καλούν τον ιερέα, που επιβάλλει στην ιερόσυλη μοναχή την ποινή του μαστιγώματος. Όταν όμως οι αδελφές επιχειρούν να μαστιγώσουν την τιμωρημένη, γίνεται θαύμα και τα σκονιά μεταμορφώνονται σε λουλούδια, ενώ ακούγονται ουράνιες ψαλμωδίες. Η ηγουμένη, ο ιερέας και οι μοναχές γονατίζουν πιστεύοντας ότι η αδελφή Βεατρίκη είναι αγία.

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

Η σκηνή είναι ακριβώς όπως στην πρώτη πράξη: το άγαλμα και πάλι στο βάθρο του και στα πόδια του ο μανδύας και το πέπλο της αδελφής Βεατρίκης. Μπαίνει τρικλίζοντας, εξαντλημένη, ντυμένη με κουρέλια η Βεατρίκη και σωριάζεται μπροστά στο άγαλμα της Παρθένου. Έχουν περάσει είκοσι πέντε χρόνια από τη βραδιά που έφυγε με τον Μπελλιντόρ, ο οποίος την εγκατέλειψε μετά από λίγους μήνες και την οδήγησε στην εξοθλίωση. Έφτασε στο μοναστήρι ετοιμοθάνατη ελπίζοντας να συγχωρηθεί από τον Θεό και τις αδελφές της. Η ηγουμένη και οι μοναχές δεν μπορούν να καταλάβουν τις αγωνιώδεις εξομολογήσεις της για την πολυτάραχη ζωή της, γιατί όλα αυτά τα χρόνια την νόμιζαν κοντά τους στο μοναστήρι, αγία, αφού η Παρθένος είχε πάρει τη θέση της. Τέλος, η δυστυχημένη πεθαίνει, ενώ η Παναγία ψάλλει ότι «αμάρτημα δεν υπάρχει όταν η αγάπη έχει προσευχηθεί και παρακαλέσει» και ο ουράνιος χορός υμνεί την Παρθένο.

Αναδημοσίευση από το ένθετο συνοδευτικό φυλλάδιο του διπλού δίσκου ακτίνας *Δημήτρη Μητρόπουλου: Αδελφή Βεατρίκη, Θαύμα σε τρεις πράξεις*, Lyra CD0791, Αθήνα, 2003.

SŒUR BÉATRICE

Miracle in three acts

Dimitris Mitropoulos

CONCERT PERFORMANCE

Conductor:

Pierre Dumoussaud

Music material editor:

Byron Fidetzis

(Manuscript source:
The American School
of Classical Studies
at Athens, Department
of Archives, Dimitri
Mitropoulos Papers

Lighting:

Pericles Mathiellis

Assistant conductor:

Nikos Laaris

Chorus master:

Stavros Beris

Musical preparation:

Dimitris Yakas

Sœur Béatrice - La Vierge /

Sister Béatrice -

The Virgin Mary:

Catherine Hunold

Prince Bellidor:

Valentin Thill

L'Abbesse / The Abbess:

Héloïse Mas

Sœur Églantine /

Sister Églantine :

Irini Karaianni

Sœur Clémence -

La petite Allette /

Sister Clémence -

The small Allette:

Diamanti Kritsotaki

Sœur Félicité /

Sister Félicité:

Chrysanthi Spitadi

Le Prêtre /

The Priest:

Pavlos Pantazopoulos

Sœur Balbine /

Sister Balbine:

Ioanna Vrakatseli*

Sœur Régine /

Sister Régine:

Efi Minakouli*

Une pauvre femme /

A poor woman:

Maria Mavrommati*

Une autre femme /

Another woman:

Sofia Karvouna*

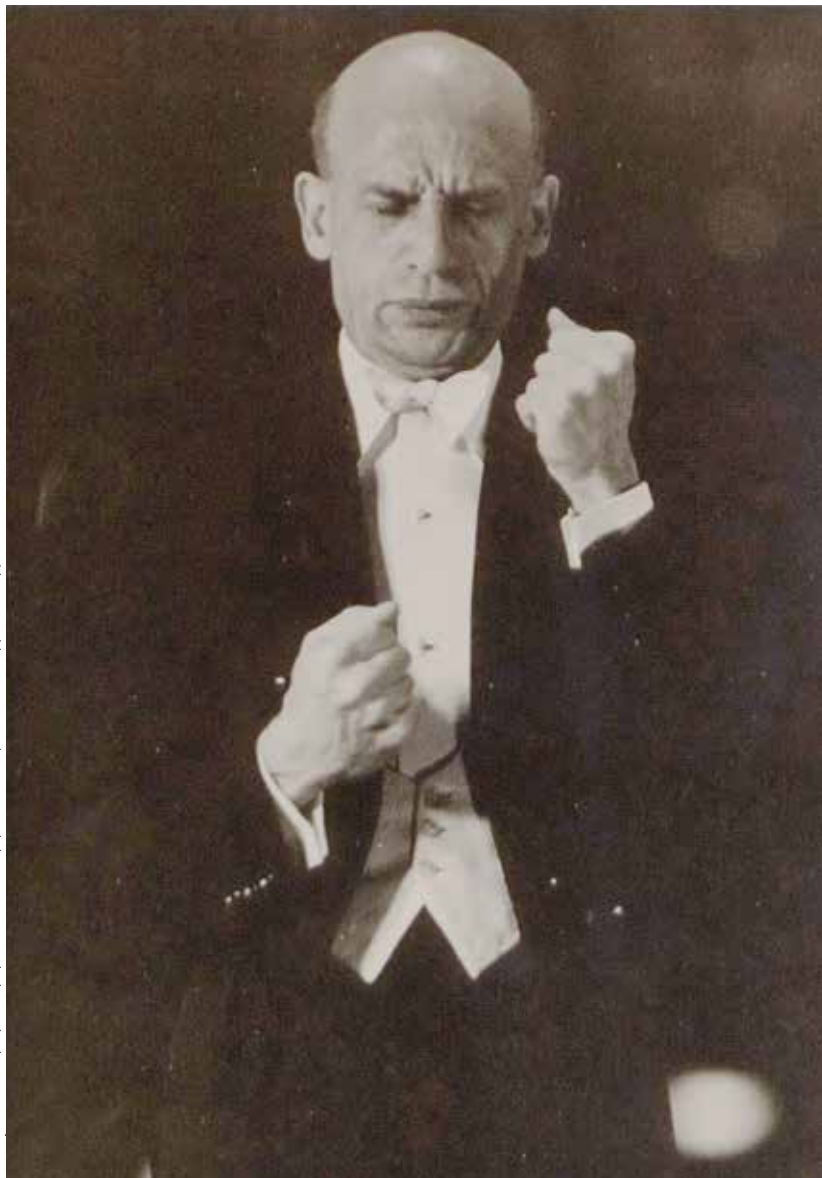
L'estropié /

A crippled man:

Menandros Galanos *

*Members of the City
of Athens Chorus

An intermission will
take place between the
second and the third act
of the performance.

THE PLOT

ACT I

14th century. In a convent on the outskirts of Louvain, young sister Béatrice is praying before the statue of Virgin Mary, for the safe-keeping of which she is responsible. The young nun is in a state of inner turmoil for having fallen in love with Prince Bellidor who has asked her to elope with him. Enters the Prince, passionately declaring his abiding love for her, but she, faithful to her sacred vows, repels him, invoking the holy name of Virgin Mary. Bellidor compels Béatrice to flee with him, and she eventually gives in, leaving her robes and cowl before the knees of the Virgin's statue, imploring Our Lady to give her a sign that her departure be not unforgivable. No sign appears though, and Béatrice follows her beloved in relief.

ACT II

The statue of Virgin Mary is revived, and Our Lady vests herself in Béatrice's robes and cowl, thus assuming the young nun's form. Virgin Mary distributes warm clothes and gives abundant charity to the stunned poor who had seen sister Béatrice depart astride the Prince's steed in the rise of dawn. When the peasants leave, Mother Superior and the rest of the nuns are seized with fright at the mere discovery that the statue is missing, holding sister Béatrice responsible for the incident. In utter horror, the sisters trace the resplendent garments of the Statue of Virgin Mary lying underneath Béatrice's cloak, believing that she has stolen them. They summon the convent's priest who inflicts punishment by flagellation on the sacrilegious nun. But once the sisters attempt to flagellate Béatrice, a miracle happens and the ropes are instantly transformed into blooming flowers under the background of heavenly chants. Sister Superior, the priest and the rest of the nuns drop on their knees, believing that sister Béatrice is a Saint.

ACT III

The scene is exactly the same as in Act I: the statue of Virgin Mary is again on its pedestal, and before it lie sister Béatrice's robes and cowl. Enters Béatrice, shambling in utter exhaustion, dressed in rags, and finally collapsing before the Virgin's statue. Twenty-five years have elapsed since she fled the convent with Prince Bellidor who, after a few months of their life together, deserted and reduced her to live in sordid poverty. Herself being near to death, she decides to seek refuge at the convent, hoping to receive absolution of her sins from God and her fellow sisters. Mother Superior and the rest of the nuns are taken aback by her confessions about her life with the Prince, since all these years they believed that Béatrice was elevated to sainthood, seeing that Virgin Mary had taken Béatrice's place. In the end, the poor creature breathes her last, while the Virgin sings "There be no sin once Love hath prayed and beseeched", accompanied by the heavenly chants of the celestial choir in praise of Our Lady.

Αναδημοσίευση από το ένθετο συνοδευτικό φυλλάδιο του διπλού δίσκου ακτίνας Δημήτρη Μητρόπουλου: Αδελφή Βεατρίκη, Θαύμα σε τρεις πράξεις, Lyra CD0791, Αθήνα, 2003.

PIERRE DUMOISSAUD

Μουσική διεύθυνση

Η εντυπωσιακή διεθνής πορεία του ταλαντούχου αρχιμουσικού εκτοξεύτηκε το 2017, κερδίζοντας τον διεθνή διαγωνισμό της Βασιλικής Όπερας της Βαλλονίας για νέους μαέστρους όπερας· γνωστός στο ελληνικό κοινό από τις συνεργασίες του με την Εθνική Λυρική Σκηνή στις όπερες «Faust» και «Lucia di Lammermoor», ο Dumoussaud διαπρέπει στα μεγαλύτερα θέατρα της Ευρώπης, διευθύνοντας όπερες, μπαλέτα και συμφωνική μουσική, σε ένα ευρύ ρεπερτόριο που εκτείνεται από τον 18ο ως τον 21ο αιώνα: «Mignon» στην Κρατική Όπερα της Βαυαρίας, «La Belle Héléne» στην όπερα της Λωζάνης, «Madama Butterfly» στην Όπερα της Ρουέν, «Fantasio» στο Μονπελιέ, «Hamlet» στη Ναντ, «Αφιέρωμα στον Roland Petit» στην Εθνική Όπερα του Παρισιού (2021). Έχει συνεργαστεί με σημαντικές ορχήστρες, όπως την Ορχήστρα Δωματίου της Λωζάνης, το Ορχηστρικό Σύνολο της Καναζάουα (Ιαπωνία), την Ορχήστρα της Όπερας της Βουδαπέστης, την Εθνική Ορχήστρα του Καπιτωλίου της Τουλούζης, την Ορχήστρα της Βασιλικής Όπερας της Βαλλονίας κ.ά. Από το 2014 έως το 2016 υπήρξε βοηθός αρχιμουσικός στην Εθνική Όπερα του Μπορντώ Ακουιτανίας. Έχει συνεργαστεί με κορυφαίους μουσικούς, όπως οι Renaud Capuçon, Nicholas Angelich, Marc Minkowski, Paul Daniel, Karen Kamensek, Pierre Cao κ.ά. Την περίοδο 2021-2022 ξεχωρίζει το ντεμπούτο του με την Ακαδημία Καραϊαν της Φιλαρμονικής του Βερολίνου και τη Φιλαρμονική Ορχήστρα της Γαλλικής Ραδιοφωνίας. Η δισκογραφία του περιλαμβάνει την ηχογράφιση της όπερας του Debussy «Pelléas et Mélisande» για την Alpha Classics στην Εθνική Όπερα του Μπορντώ, που απέσπασε διθυραμβικές κριτικές.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΜΑΘΙΕΛΛΗΣ

Σχεδιασμός φωτισμών

Γεννήθηκε το 1979 στην Αθήνα. Μελετάει το φως από την ηλικία των 18 χρόνων. Έχει σχεδιάσει φωτισμούς για θεατρικές παραστάσεις σε πολλά θέατρα στην Αθήνα και σε όλη την Ελλάδα, μεταξύ αυτών στο Εθνικό Θέατρο, στο Αρχαίο Θέατρο της Επιδαύρου και στο Ηρώδειο. Έχει σχεδιάσει επίσης τους φωτισμούς για κάποιες από τις μεγαλύτερες μουσικές παραγωγές στην Ελλάδα. Συνεργάζεται με πληθώρα καλλιτεχνών, όπως οι Χάρις Αλεξίου, Τάνια Τσανακλίδου, Διονύσης Σαββόπουλος, Σίμος Κακάλας, Μάρθα Φριτζήλα, Rootless Root, Λαυρέντης Μαχαιρίτσας, Πυξ Λαξ κ.ά. Επίσης, εργάζεται ως διευθυντής φωτογραφίας και σκηνοθέτης μουσικών και θεατρικών πολυκάμερων παραγωγών, βιντεοκλίπ και ταινιών μικρού μήκους.

ΝΙΚΟΣ ΛΑΑΡΗΣ

Βοηθός μαέστρου

Ο Stephen Pettit των Times τον χαρακτήρισε ως «έναν εξαιρετικό καλλιτέχνη, που δεν μπορεί να παράγει ούτε έναν άσχημο ήχο»· ο Νίκος Λάαρης σπούδασε πιάνο στο Royal College of Music του Λονδίνου και είναι διδάκτορας του Manhattan School of Music της Νέας Υόρκης, όπου υπήρξε επί σειρά ετών καθηγητής. Έχει δώσει ρεσιτάλ στην Ελλάδα (Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, Φεστιβάλ Αθηνών, Στέγη Ίδρυματος Ωνάση, NOSTOS Festival), την Ευρώπη (South Bank Centre, Gärtnerplatztheater) και τις ΗΠΑ (Carnegie Hall) και έχει συνεργαστεί ως σολίστ με την Κρατική Ορχήστρα Αθηνών, την Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης και την Καμεράτα. Για τη σύμπραξή του με το Ballet Theater του Μονάχου στην παράσταση χορού «Παραλλαγές Goldberg» το περιοδικό Dance Europe τον αποκάλεσε «το αστέρι της βραδιάς». Σπούδασε διεύθυνση ορχήστρας στο Άμστερνταμ (Conservatorium van Amsterdam) και συνεργάζεται με την Καμεράτα. Έχει διευθύνει την όπερα «Στη Σωφρονιστική Αποικία» του Philip Glass (Στέγη) και την όπερα του Ελληνοαμερικανού συνθέτη Γιώργου Τσοντάκη «Ο αέρας της Ελλάδας» (Εναλλακτική Σκηνή), τα μιούζικαλ «West Side Story» του Leonard Bernstein, «Kiss me Kate» του Cole Porter, και πιο πρόσφατα «Phantom of the Opera» του Andrew Lloyd-Webber, την οπερέτα «Ο Βαπτί-

στικός» του Θεόφραστου Σακελλαρίδη (ΟΜΜΑ), αλλά και νέα έργα όπως την «Ειρήνη» του Νίκου Κυπουργού (Εθνικό Θέατρο) και τον «Φτωχούλη του Θεού» του Δημήτρη Παπαδημητρίου. Στα μελλοντικά δισκογραφικά του σχέδια περιλαμβάνεται η ηχογράφηση και παρουσίαση ενός εκτενούς νέου πιανιστικού έργου του Γιώργου Τσοντάκη με τίτλο «20 Regards to Jesus», με τη χορηγία του Ιδρύματος Γ. & Β. Καρέλια.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΠΕΡΗΣ

Διδασκαλία Χορωδίας

Ο Σταύρος Μπερής γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε κλασική κιθάρα, κλασικό τραγούδι και ανώτερα θεωρητικά. Με υποτροφία του Guildhall School of Music and Drama του Λονδίνου, ειδικεύτηκε στο μεταπτυχιακό τμήμα Παλαιάς Μουσικής. Έχει εμφανιστεί στο Λονδίνο με πολλά σύνολα Παλαιάς Μουσικής και έχει συνεργαστεί με τον David Roblou σε μπαρόκ όπερες των Μ. Locke, J. Blow, C. Monteverdi. Τα τελευταία 29 χρόνια έχει έντονη καλλιτεχνική δραστηριότητα ως μαέστρος χορωδιών. Από τον Σεπτέμβριο του 1993 αναλαμβάνει την Καλλιτεχνική Διεύθυνση της Χορωδίας Εμπορικής Τράπεζας, πραγματοποιώντας 500 και πλέον συναυλίες στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Από τον Σεπτέμβριο του 1994 έως και τον Ιούνιο του 2007 διηύθυνε την χορωδία του Αμερικάνικου Κολλεγίου Ελλάδος (Deree College). Από τον Νοέμβριο του 1997 του ανατίθεται η διεύθυνση της Μικτής Χορωδίας του Δήμου Παπάγου - Χολαργού, ενώ παράλληλα έχει και την Καλλιτεχνική Διεύθυνση του Χορωδιακού Φεστιβάλ Δήμου Παπάγου. Τέλος από το 1999 διευθύνει τη Χορωδία του Δήμου Αθηναίων, όπου έχει διδάξει τα σημαντικότερα έργα του χορωδιακού ρεπερτορίου των Vivaldi, Handel, Bach, Mozart, Beethoven, Rossini, Brahms, Wagner, Mahler, Verdi, Fauré, Cherubini, Bruckner, Καρρέρ, Σαμάρα, Orff, Rutter, Ξενάκη, Θεοδωράκη, Χατζιδάκι, Μαρκόπουλου, Ξαρχάκου κ.ά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΚΑΣ

Μουσική προετοιμασία

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Είναι διπλωματούχος στο πιάνο από το Εθνικό Ωδείο (τάξη Μυρτώ Μαυρίκου, 1977). Συνέχισε τις σπουδές του στην École Normale de Musique de Paris, μελετώντας πιάνο, μουσική δωματίου και μουσική προετοιμασία όπερας, καθώς επίσης συνοδεία τραγουδιού με τον Dalton Baldwin. Από το 1982 εργάζεται ως πιανίστας και μουσικός εκγυμναστής στην Εθνική Όπερα του Παρισιού, θέση στην οποία θα παραμείνει ως το 1991. Παράλληλα εμφανίζεται ως συνοδός στο πιάνο, τόσο στο Παρίσι όσο και σε πολλές πόλεις και φεστιβάλ της Γαλλίας. Μετακαλείται από την Όπερα της Λυών και τον μουσικό διευθυντή της, Kent Nagano, ως υπεύθυνος μουσικής προετοιμασίας. Το 1990 εγκαθίσταται στην Αθήνα και αρχίζει μια τακτική συνεργασία με την Εθνική Λυρική Σκηνή και το Μέγαρο Μουσικής Αθηνών. Υπήρξε υπεύθυνος μουσικής προετοιμασίας για την παγκόσμια «πρώτη» πολλών έργων Ελλήνων συνθετών, μεταξύ άλλων για τη «Μήδεια» του Μίκη Θεοδωράκη (Μπιλμπάο 1991), την «Επιστροφή της Ελένης» του Θάνου Μικρούτσικου (Αθήνα 1993), τις «Βάκχες» του Αργύρη Κουνάδη (Αθήνα 1996) κ.ά. Έχει συνοδεύσει σεμινάρια τραγουδιού των Christa Ludwig, Anna Tomowa-Sintow, Alison Pearce, Marlis Petersen, Δήμητρας Θεοδοσίου, Δάφνης Ευαγγελάτου, Ζανέτ Πηλού, Μαρίας Κρίλοβιτς, Άρη Χριστοφέλλη. Συνοδεύει τακτικά Έλληνες και ξένους τραγουδιστές σε συναυλίες στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

CATHERINE HUNOLD

Αδελφή Βεατρίκη / Η Παρθένος Μαρία

Μια από τις πλέον προβεβλημένες τραγουδίστριες διεθνώς, η Catherine Hunold διαπρέπει ως δραματική ψυφήνος στο γερμανικό ρεπερτόριο: Isolde («Tristan und Isolde»), Ariadne («Ariadne auf Naxos»), Brünnhilde («Die Walküre»), Ortrud («Lohengrin»), Kundry («Parsifal»), Senta («Der fliegende Holländer») κ.ά. Η σπουδαία καλλιτέχνης αναμετράται με τις δραματικότερες ηρωίδες της ιταλικής όπερας: Leonora («La Forza del Destino»), Lady Macbeth («Macbeth»), Santuzza («Cavalleria

Rusticana») κ.ά. Επίσης, ξεχωρίζουν οι ερμηνείες της στο γαλλικό ρομαντικό ρεπερτόριο: Marguerite («La Damnation de Faust»), Ariane («Ariane et Barbe-Bleue» του Dukas), Agnès («La Nonne Sanglante» του Berlioz), Brunehilde («Sigurd» του Reyer), Anahita («Le Mage» του Massenet), Floria («Les Barbares» του Saint-Saëns), Madame Lidoine («Dialogues des Carmélites»), Bérénice (στη φερώνυμη όπερα του Magnard), Pénélope (στη φερώνυμη όπερα του Fauré). Έκανε το ντεμπούτο της στα τσέχικα ερμηνεύοντας τον απαιτητικό ρόλο της Kostelnička («Jenůfa» του Janáček) στην Τουλούζη. Συμπράττει συχνά με τις πιο διαπρεπείς ορχήστρες και έχει να επιδείξει σημαντική δισκογραφία. Έχει εμφανιστεί στο γκαλά Verdi του γαλλικού τηλεοπτικού προγράμματος Le Concert des Étoiles (2018). Οι επικείμενες εμφανίσεις της για τη σεζόν περιλαμβάνουν τη συμμετοχή της στην «Αδελφή Βεατρίκη», ερμηνεύοντας τον πρωταγωνιστικό ρόλο στην όπερα του Δημήτρη Μητρόπουλου στο Θέατρο Ολύμπια, τον ρόλο της Ariadne στο ανέβασμα της «Ariadne auf Naxos» του Strauss στη Semperoper της Δρέσδης και τη Lady Macbeth στην Όπερα του Saint-Étienne

VALENTIN THILL

Πρίγκιπας Μπελλιντόρ

Ο Γάλλος τενόρος με τη «λαμπερή φωνή» (Olyrix, 2022) και την καθηλωτική σκηνική παρουσία προσελκύει ολοένα και περισσότερο τα βλέμματα διεθνώς: η φεινική σεζόν, εκτός από το πολυαναμενόμενο ντεμπούτο του ως Chevalier de la Force στη νέα παραγωγή της όπερας «Dialogues des Carmélites» του Poulenc για το Φεστιβάλ του Glyndebourne, σε σκηνοθεσία Barrie Kosky και μουσική διεύθυνση Robin Ticciati, περιλαμβάνει το ντεμπούτο του στην Όπερα του Μονπελιέ, για πρώτη φορά στον ρόλο του Πυλάδη στην «Ιφγένεια εν Ταύροις» του Gluck, σε μουσική διεύθυνση Pierre Dumoussaud, καθώς και την πρώτη του εμφάνιση στην Όπερα της Νίκαιας, στον ρόλο του Jaquino («Fidelio»), υπό τη διεύθυνση του Marko Letonja. Στη διάρκεια της σεζόν, ο Valentin Thill θα επιστρέψει, τόσο στην Όπερα του Καπιτωλίου της Τουλούζης για το ανέβασμα της όπερας του Wagner «Tristan und Isolde» (Ποιμένας / Ναύτης) όσο και στην Όπερα της Τουλόν, ως Piféar στην όπερα «Si j'étais Roi» του Adolphe Adam. Οι συναυλιακές του εμφανίσεις αναμένονται με ιδιαί-

τερο ενδιαφέρον: «Messa di Gloria» του Puccini (Όπερα της Λιμόζ, υπό τη διεύθυνση του Edward Ananian Cooper) και το «Weihnachtsoratorium» («Το Ορατόριο των Χριστουγέννων») του J.S. Bach με την Ορχήστρα του Καπιτωλίου της Τουλούζης, σε μουσική διεύθυνση Jordi Savall. Για τις εμφανίσεις του ως Ruggerio στον «Tancredi» του Rossini υπό τον Jérémie Rhorer (Φεστιβάλ της Beaune), ως Barbarigo στην όπερα «I due Foscari» του Verdi (Φεστιβάλ Aix-en-Provence) υπό τον Daniele Rustioni και στην «Ενάτη» του Beethoven με την Εθνική Ορχήστρα της Λυών, σε μουσική διεύθυνση Ben Glassberg, ο ταλαντούχος τενόρος έχει λάβει διθυραμβικές κριτικές.

HELOÏSE MAS

Η Ηγουμένη

Απόφοιτος του Εθνικού Κονσερβατουάρ της Λυών με την υψηλότερη διάκριση, η Héloïse Mas συνέχισε τις σπουδές της στη Σιένα, με την Anastasia Tomaszewska Schepis. Έχει διακριθεί σε πολλούς διεθνείς διαγωνισμούς: την περίοδο 2018-2019 έφτασε στον ημιτελικό του διαγωνισμού Operaalia και στον τελικό του διεθνούς διαγωνισμού Queen Elisabeth. Πολύ σύντομα κλήθηκε να εμφανιστεί στις γαλλικές και διεθνείς σκηνές, σε ρόλους όπως: Prinz Orlofsky («Die Fledermaus», Κονσερβατουάρ της Λυών), Sœur Mathilde («Dialogues des Carmélites», Όπερα της Λυών), Dorabella («Cosi fan tutte», Ευρωπαϊκό Κέντρο Όπερας του Λίβερπουλ), Siébel («Faust», Όπερα του Μόντε Κάρολο), Maddalena («Rigoletto», Όπερα της Νίκαιας), Stéphane («Roméo et Juliette», Ομάδα), The Sorcerer («Why should I give up my fun» της Susannah Self, Βιέννη) κ.ά. Έχει ερμηνεύσει τον ομώνυμο ρόλο στην όπερα «La Périochole» σε Θέατρα της Γαλλίας, τον ρόλο της Carmen σε διάφορα φεστιβάλ, καθώς επίσης τον ρόλο της Charlotte («Werther», Λωζάνη). Εμφανίζεται τακτικά σε ρεσιτάλ, μαζί με πιανίστες, όπως ο Billy Eidi ή ο Marwan Dafir. Στις πιο πρόσφατες συνεργασίες της συγκαταλέγονται οι εμφανίσεις της σε συναυλίες, μεταξύ άλλων στο Φεστιβάλ La Côte Saint-André, στην Όπερα της Λιμόζ, στο Βασιλικό Θέατρο της Μαδρίτης (El Teatro Real), στο Théâtre des Champs-Élysées του Παρισιού κ.ά. Τα σχέδιά της για τη σεζόν 2022-2023 περιλαμβάνουν τον «Werther» στην Ορέρα de Tours, την «Αδελφή Βεατρίκη» του Δημήτρη Μητρόπουλου στο Θέατρο Ολύμπια, την όπερα «Ορχή-

aux Enfers» στη Νίκαια, τον ρόλο του Πρίγκιπα στην όπερα «Cendrillon» («Σταχτοπούτα») στη Λιμόζ, την Carmen και την Périchole στη Μασσαλία, κ.ά. Από τη δισκογραφία ξεχωρίζουμε την όπερα δωματίου του Robert Grosset «I will come back – The Cosmic Garden» με τη Φιλαρμονική των Βρυξελλών και το σόλο άλμπουμ με άριες του G. F. Handel, «Les Cœurs Anachroniques / Anachronistic Hearts» (σε μουσική διεύθυνση Laurence Cummings, Muso 2021)

ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

Αδελφή Εγκλαντίν

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε τραγούδι στο Ωδείο Athenaeum (Αθήνα) και στο Εθνικό Ωδείο, καθώς επίσης Γαλλική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Με υποτροφία των ιδρυμάτων «Ωνάσης» και «Μαρία Κάλλας» συνέχισε τις σπουδές της στη Ρώμη (Conservatorio di Musica Santa Cecilia), στη Βαρκελώνη, με τη Victoria de los Ángeles και στο Μιλάνο, με τη Maria Luisa Cioni. Πρωτοεμφανίστηκε ως Ηλέκτρα στην όπερα «Πυλάδης» του Γιώργου Κουρουπού στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών (1991 - 1992). Έκτοτε ερμήνευσε ένα ευρύ ρεπερτόριο ρόλων από την προκλασική έως τη σύγχρονη εποχή, στην Εθνική Λυρική Σκηνή, στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών και Θεσσαλονίκης, στο Φεστιβάλ Αθηνών, καθώς και έργων οπερέτας και μιούζικαλ. Έχει παρουσιάσει και ηχογραφήσει πρώτες παγκόσμιες έργων Ελλήνων συνθετών, και έχει συμμετάσχει σε θεατρικές παραγωγές του Εθνικού Θεάτρου. Ως νικήτρια του διεθνούς διαγωνισμού «Giuseppe di Stefano» το 1998 ερμήνευσε την «Carmen» στο Παλέρμμο και σε διεθνείς παραγωγές (Teatro dell'Opera di Roma – Terme di Caracalla, Teatro Romano di Fiesole, Teatro Greco di Taormina, Guangzhou Opera House). Ακολούθησαν πρωταγωνιστικοί ρόλοι σε όπερες του εξωτερικού: Olga (Maggio Musicale Fiorentino), Rosina (A.S.L.I.CO), Nicklausse, (The Israeli Opera of Tel Aviv), Octavian (Teatro dell'Opera di Roma), Giulietta (Teatro alla Scala & Oper Frankfurt), Dulcinea (Teatro Comunale di Palermo), κ.ά. Σημαντικό χώρο στις εμφανίσεις της καταλαμβάνει το μπαρόκ με τους ρόλους Bradamante («Alicina»), Carilda («Arianna in Creta»), Cornelia («Giulio Cesare»), Irene («Tamerlano»), Amanzio («Giustino»), Ottone («Incoronazione di Poppea»), Ozias («Juditha Triumphans»),

Costanza («L'isola disabitata»). Έχει συμμετάσχει σε ηχογραφήσεις όπερας της εταιρίας MDG.

ΔΙΑΜΑΝΤΗ ΚΡΙΤΣΩΤΑΚΗ

Αδελφή Κλεμάνς / Η μικρή Αλλέτ

Η Διαμάντη Κριτωτάκη γεννήθηκε στο Ηράκλειο Κρήτης όπου και έκανε τα πρώτα της μουσικά βήματα. Απέκτησε δίπλωμα μονωδίας με τη Σόνια Θεοδωρίδου και ακολούθησε μεταπτυχιακές σπουδές στη σχολή Leopold Mozart Zentrum του Πανεπιστημίου του Augsburg στη Γερμανία με την Agnes Habereeder-Kottler. Έχει παρακολουθήσει μαθήματα και σεμινάρια πλάι σε καθηγητές, όπως οι Frieder Bernius, Karl-Peter Kammerlander, Graham Johnson, Robert White, Ann Murray, Loh Siew Tuan, Carol Richardson Smith, Σόνια Θεοδωρίδου, Χριστίνα Γιαννακοπούλου, Νικόλας Βασιλείου, Χριστόφορος Σταμπόγλης. Έχει πρωταγωνιστήσει σε παραγωγές του Θεάτρου του Augsburg, όπως «Erwin, das Naturtalent», «Meeting Dido», «Divertimento 4 amadeus». Από το 2013 συνεργάζεται με την Εθνική Λυρική Σκηνή ως Rosina στην παραγωγή «Ο κουρέας της Σεβίλλης» - Η όπερα διαδραστικά στα Δημοτικά Σχολεία, και ως Carmen στην ομώνυμη παραγωγή της Όπερας της βαλίτσας. Συνεχίζει τη συνεργασία της με την ΕΛΣ: Καρμέλα («Καρμενίτας», όπερα-μπαλέτο για παιδιά), Kate Pinkerton («Madama Butterfly»), Κική («Ο Βαπτιστικός»), Mercédès («Carmen»), Javotte («Manon»). Παράλληλα συμμετείχε στις παραγωγές «Z» και «Βάκχες» στην Εναλλακτική Σκηνή της ΕΛΣ. Την περίοδο 2019-2020 πρωταγωνίστησε στις παραστάσεις «Oedipus: Sex with mum was blinding» (Θέατρο «Σφενδόνη»), «The Shell Game» (Από Μηχανής Θέατρο) και στη βίντεο-όπερα «ORFEAS2021». Ακολούθησαν οι παραστάσεις «Madama Butterfly», «Δέσπω», «Faust», «Rigoletto» στην κεντρική σκηνή της ΕΛΣ και στο Ηρώδειο. Έχει συνεργαστεί με σκηνοθέτες, όπως: Σίμος Κακάλας, Γιάννος Περγλέγκας, Κατερίνα Ευαγγελάτου, Θωμάς Μοσχόπουλος, Γιώργος Νανούρης, Steven Langridge, Έλλη Παπακωνσταντίνου, Ράια Τσακιρίδη, Renato Zanella, Hugo de Ana κ.ά. Έχει τραγουδήσει υπό τη διεύθυνση μεσטרων, όπως: Λουκάς Καρτινός, Μύρων Μιχαηλίδης, Τάσος Συμεωνίδης, Γιώργος Αραβίδης, Ανδρέας Πυλαρινός, Ραφαήλ Πυλαρινός, Ηλίας Βουδούρης, Νικόλας Βασιλείου, Γιώργος Ζιάβρας, Pierre Dumoussaud κ.ά.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΣΠΙΤΑΔΗ

Αδελφή Φελλισιτέ

Γεννήθηκε στην Αθήνα και ξεκίνησε τις μουσικές της σπουδές στο Ωδείο Αθηνών. Αποφοίτησε το 2011 από τη σχολή μονωδίας της Μουσικής Ακαδημίας της Βιέννης. Είναι επίσης απόφοιτος του τμήματος Θεατρολογίας του ΕΚΠΑ. Το 2009 διακρίθηκε στον διεθνή διαγωνισμό «Schlossoper Handelstein» και έκανε το ντεμπούτο της ως Carmen στο Chur της Ελβετίας. Τον Δεκέμβριο του ίδιου έτους ερμήνευσε την Knusperhexe στην όπερα «Hänsel und Gretel» του Humperdinck στο Schlosstheater Schönbrunn της Βιέννης. Το 2010 τραγούδησε την Carmen στα πλαίσια του Φεστιβάλ του Klosterneuburg της Αυστρίας, ενώ το 2011 διακρίθηκε ως φιναλίστ του διαγωνισμού «Emmerich Smola». Κατά τη διάρκεια της σεζόν 2010-2011 έκανε το ντεμπούτο της ως Federica στην όπερα «Luisa Miller» του Verdi στο Staatstheater Wiesbaden. Την περίοδο 2011-2015 ήταν μόνιμο μέλος της όπερας Theater und Philharmonie Thüringen, όπου ερμήνευσε πολλούς ρόλους, μεταξύ άλλων: Carmen, Charlotte, Frau Reich, Hänsel, Prinz Orlofsky, Sonjetka κ.ά. Τη σεζόν 2018-9 ήταν μόνιμο μέλος του Theater Münster, ερμηνεύοντας τον ρόλο της Mrs. Jones στην όπερα «Street Scene» του Kurt Weill και την Prinzessin Clarisse στην όπερα «L'amour des trois oranges» του Prokofiev. Το 2017 ξεκίνησε τη συνεργασία της με την ΕΛΣ, ως Die Erste Madg στην «Elektra» του Strauss, ενώ ακολούθησαν η Gertrude («Roméo et Juliette», 2018), η Flora («La Traviata», Ηρώδείο, Ιούλιος 2019) και η Suzuki («Madama Butterfly», 2020). Το 2021-2022 συμμετείχε στην περφόρμανς της Marina Abramovic «Οι 7 θάνατοι της Maria Callas», στον «Andrea Chenier» ως Comtesse de Coigny και ως Dame Marthe στον «Faust».

ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Εφημέριος

Ο Παύλος Πανταζόπουλος είναι βαρύτονος, γεννημένος στην Αθήνα. Είναι κάτοχος πτυχίου Επικοινωνίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και μεταπτυχιακού τίτλου στις Πολιτιστικές Σπουδές από το Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Έλαβε το δίπλωμα τραγουδιού από το Εθνικό Ωδείο Μανώλης Καλομοίρης με άριστα παμπωφεί και βραβείο εξαιρετικής επίδοσης σε μόλις τρία χρόνια. Συνέχισε τις μουσικές σπουδές του λαμβάνοντας μέρος σε σεμινάρια τραγουδιού στην Ιταλία, τη Γερμανία και την Κύπρο. Έκτοτε έχει τραγουδήσει στη σκηνή τον ρόλο του Don Giovanni από την ομώνυμη όπερα του Mozart, υπό την καθοδήγηση του διεθνούς φήμης Έλληνα βαρύτονου Δημήτρη Τηλιακού, αλλά και με την Συμφωνική Ορχήστρα του Πιεμόντε, στις πόλεις Κούνεο και Μπρα της Ιταλίας. Έχει συνεργαστεί με την αρχιμουσικό Ζωή Ζενιώδη για το ανέβασμα της όπερας «Die Lustige Witwe» του Lehár. Έχει συμπράξει με σημαντικούς μουσικούς φορείς στην Ελλάδα και το εξωτερικό, όπως η Συμφωνική Ορχήστρα Κύπρου, η Συμφωνική Ορχήστρα του Δήμου Αθηναίων, η Συμφωνική Ορχήστρα του Δήμου Ιωαννίνων, η Παλαιά Φιλαρμονική Κέρκυρας, το Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης και το Διεθνές Πολιτιστικό Κέντρο Athenaeum, ενώ έχει συμμετάσχει σε συναυλίες και ρεσιτάλ σε όλη την Ελλάδα, με έργα Ελλήνων και ξένων συνθετών.

ΙΩΑΝΝΑ ΒΡΑΚΑΤΣΕΛΗ

Αδελφή Μπαλμπίν

Μεσόφωνος και φωνητική παιδαγωγός, υποψήφια διδάκτωρ του τμήματος Μουσικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών (διδακτορική διατριβή πάνω στο φωνητικό έργο του François-Bernard Mâche), κάτοχος MA in Voice Studies του Ιόνιου Πανεπιστημίου (με θέμα τις σύγχρονες τεχνικές της φωνής), πτυχιούχος (BA) του Τμήματος Γαλλικής Φιλολογίας (ΕΚΠΑ), διπλωματούχος πιάνου, μονωδίας και ανώτερων θεωρητικών (φούγκας). Επίσης, έχει παρακολουθήσει σεμινάρια σκηνικής αγωγής, Παλαιάς μουσικής και το Στούντιο Όπερας της Εθνικής Λυρικής Σκηνής. Ως σολίστ έχει εμφανιστεί σε μουσικά θέατρα (Στέγη Ίδρυματος Ωνάση, ΟΜΜΑ, ΚΠΙΣΝ, Παλλάς, Παρνασσός κ.ά.) και

φεστιβάλ στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Ειδικεύεται στην ερμηνεία της φωνητικής μουσικής του 20ου και 21ου αιώνα και σε συνθέτες, όπως οι Iannis Xenakis, François-Bernard Mâche, Luciano Berio, Γιώργος Απέρης, έργα των οποίων έχει ερμηνεύσει για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Από το 2020 μαζί με τον πιανίστα – μουσικολόγο Χρήστο Μαρίνο δημιούργησαν το Duo Vociało με σκοπό την παρουσίαση και ηχογράφιση έργων για φωνή και πιάνο του 20ού και 21ου αιώνα, εστιάζοντας επιπλέον στη δημιουργία πρωτότυπων θεματικών ρεσιτάλ. Από τον Ιούνιο του 2018 είναι εισηγήτρια σε σεμινάρια και σε συνέδρια περί της άδουσας φωνής. Έχει εξειδικευτεί σε φωνοθεραπευτικές τεχνικές (Integrated Voice Therapy), καθώς και σε τεχνικές κινησιοθεραπείας (Alexander Technique), με σκοπό τον συνδυασμό και την εφαρμογή τους στη διδασκαλία της τεχνικής της άδουσας φωνής. Είναι μέλος της διεπιστημονικής ομάδας Voice Mentoring. Είναι μόνιμο μέλος στα μουσικά σύνολα του Δήμου της Αθήνας.

ΕΦΗ ΜΗΝΑΚΟΥΛΗ

Αδελφή Ρεζίν

Η Έφη Μηνακούλη σπούδασε Γαλλική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, κλασική κιθάρα στο Εθνικό Ωδείο με τον Ευάγγελο Ασημακόπουλο και κλασικό τραγούδι με τους Καίτη Παπαλεξοπούλου, Φραγκίσκο Βουτσίνο και Κώστα Πασχάλη. Με υποτροφία του Βρετανικού Συμβουλίου φοίτησε στο Guildhall School of Music and Drama όπου ειδικεύτηκε στην ερμηνεία του αναγεννησιακού λαούτου και της θεόρβης και τη φωνητική μουσική της Αναγέννησης και του Μπαρόκ. Είναι κάτοχος Διπλώματος Μεταπτυχιακών Σπουδών στη Ιστορική και Συστηματική Μουσικολογία του Τμήματος Μουσικών Σπουδών του ΕΚΠΑ. Ως λαουτίστα έχει συνεργαστεί με τις περισσότερες ελληνικές ορχήστρες και έχει συμπράξει σε πολλές μπαρόκ όπερες και βραβευμένες ηχογραφήσεις. Ως τραγουδίστρια δραστηριοποιείται στον χώρο της Παλαιάς Μουσικής προάγοντας τη μουσική του 16^{ου} και 17^{ου} αιώνα. Έχει συνεργαστεί ως σολίστ με τη Συμφωνική Ορχήστρα του Δήμου Αθηναίων και την Ορχήστρα του Κολλεγίου της Ελλάδος. Είναι μέλος του οικογενειακού φωνητικού συνόλου Family Voices που ασχολείται με τη δημιουργική πρόσμιξη διάφορων μουσικών ειδών, του συνόλου Anima Graeca που ειδικεύεται

στην ελληνική και εβραϊκή μουσική και δραστηριοποιείται κυρίως στη Γαλλία και του γυναικείου φωνητικού συνόλου Canto Soave που ειδικεύεται στην πρόσμιξη της αναγεννησιακής και μπαρόκ μουσικής με τη σύγχρονη δημιουργία. Συνεργάστηκε με το Μέγαρο Μουσικής Αθηνών στην παρουσίαση των Κυριακάτικων Πρωινών. Είναι μέλος της Χορωδίας του Δήμου Αθηναίων και συμμετέχει στο σχεδιασμό των εκπαιδευτικών προγραμμάτων της ορχήστρας και της χορωδίας του Δήμου Αθηναίων. Διδάσκει στο Τμήμα Μουσικών Σπουδών του Αμερικάνικου Κολεγίου Ελλάδος, όπου διευθύνει και τη χορωδία ACG Community Choir.

ΜΑΡΙΑ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ

Ζητιάνα

Η Μαρία Μαυρομάτη σπούδασε μονωδία με τη Λυδία Αγγελοπούλου ως υπότροφος του Εθνικού Ωδείου, από όπου αποφοίτησε με Άριστα παμπηφεί, Α΄ βραβείο και αριστείο εξαιρετικής επίδοσης. Έχει λάβει μέρος σε σεμινάρια με τους Elizabeth Vidal, Zanét Πηλού, Κώστα Πασχάλη, Martina Arroyo, Olivera Milijakovic κ.ά. Έχει παρακολουθήσει μαθήματα τεχνικής και ερμηνείας της όπερας με τη Marina Krilovic, ενώ από το 2009 έως το 2011 συμμετείχε στο μεταπτυχιακό τμήμα μονωδίας του Ωδείου Αθηνών με τη Χαρά Σαβίνο. Ανάμεσα στους ρόλους που έχει ερμηνεύσει ξεχωρίζουν οι: Paragena («Die Zauberflöte»), Oscar («Un ballo in maschera»), Violetta («La Traviata»), Adina («L'Elisir d'amore»). Σε συνεργασία με την ΕΛΣ έχει εμφανιστεί σε ρόλους, όπως Zweiter Khabé («Die Zauberflöte»), Annina («La Traviata»), Musetta («La Bohème», Όπερα της Βαλίτσας) και Πριγκίπισσα στην παιδική όπερα του Ν. Κυπουργού «Προσοχή! Ο Πρίγκιπας Λερώνει». Έχει συμπράξει ως σολίστ με την Καμεράτα, την Όπερα Δωματίου Αθηνών, την Ορχήστρα Δωματίου της Εθνικής Λυρικής Σκηνής, την Κρατική Ορχήστρα Αθηνών καθώς και τη Συμφωνική Ορχήστρα του Δήμου Αθηναίων. Έχει δώσει πολλά ρεσιτάλ σε Ελλάδα και εξωτερικό, ενώ είναι μόνιμο μέλος της Μικτής Χορωδίας του Δήμου Αθηναίων.

ΣΟΦΙΑ ΚΑΡΒΟΥΝΑ

Ζητιάνα

Η υψίφωνος Σοφία Καρβουνά γεννήθηκε στην Αθήνα και σπούδασε νομικά στο ΕΚΠΑ. Μελέτησε πιάνο στο Εθνικό Ωδείο και στο Ωδείο Μουσικής Εταιρίας Αθηνών με τον μαέστρο Γιάννη Ιωαννίδη και την σολίστ Νίλιαν Πέρεζ-Ιωαννίδου. Ταυτόχρονα σπούδασε ανώτερα θεωρητικά με τον Αρ. Καλλιανιώτη στο Εθνικό Ωδείο, Σύνθεση στο Ωδείο Διαπασών με τον Στ. Τσατάλμπαση, καθώς και μονωδία με τον διακεκριμένο τενόρο Γιώργο Ζερβάνο στο Σύγχρονο Ωδείο Αθήνας, από όπου αποφοίτησε με Άριστα Παμψηφεί και Α΄βραβείο. Το 2015 ολοκλήρωσε τον μεταπτυχιακό κύκλο σπουδών Μονωδίας του Ωδείου Αθηνών με τη Χαρά Σαβίνο. Έχει παρακολουθήσει masterclass όπερας με τον διεθνούς φήμης τενόρο Ryland Davies, σεμινάρια Παλαιάς Μουσικής με τον λαουτίστα Chris Wilson και εξειδικευμένα μαθήματα Μεσαιωνικής Μουσικής στο Κέντρο Παλαιάς Μουσικής του Ωδείου Αθηνών. Εργάζεται από το 2000 ως μόνιμη χορωδός στη Μικτή Χορωδία Δήμου Αθηναίων. Έχει συμμετάσχει ως χορωδός και σολίστ στην ιστορική Χορωδία Αθηνών, τον Σύλλογο Φίλων Μοντέρνας Μουσικής, το φωνητικό σύνολο «Εν Φωναίς», την «Πειραιϊκή Αρμονία», τον Ανεξάρτητο Σύνδεσμο Μουσικής Ανάπτυξης, το σχήμα μεσαιωνικής μουσικής «Lygae Cantus», το ολιγομελές φωνητικό σύνολο «NEYMA», το χορωδιακό σύνολο «Voice Box», το φωνητικό σύνολο «ΕΚΛΗΨΙΣ», και είναι ιδρυτικό μέλος της Schola Cantorum Sancti Pauli της Αγγλικανικής Εκκλησίας Αθηνών. Ως σολίστ έχει πραγματοποιήσει συναυλίες στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιά, στο Ολύμπια Δημοτικό Μουσικό Θέατρο «Μαρία Κάλλας», στο Συνεδριακό Κέντρο του Πανεπιστημίου Πατρών, στην αίθουσα «Παρνασσός», στο ξενοδοχείο Χίλτον, στο «Κέντρο Δικανικών Μελετών» του ομότιμου καθηγητή Νομικής Κ. Μπέη, σε καθολικές, ευαγγελικές και αγγλικανικές εκκλησίες της Αθήνας και της Σύρου, και σε διάφορες συναυλιακές αίθουσες της υπόλοιπης Ελλάδας, αλλά και της Κολωνίας, της Βόννης, του Βερολίνου, του Μιλάνου και της Βερμάνια. Έχει δραστηριοποιηθεί και στον χώρο της ραδιοφωνικής διαφήμισης και των διδακτικών βιβλίων. Είναι δικηγόρος του Δικηγορικού Συλλόγου Πειραιώς από το 2010.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ ΓΑΛΑΝΟΣ

Ζητιάνος / Ανάπηρος

Γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη. Είναι πτυχιούχος της γερμανικής φιλολογίας. Έχει δίπλωμα μονωδίας από το Ελληνικό Ωδείο (τάξη Σόνιας Καραμανιάν) και πτυχίο φύγκας. Ως μόνιμο μέλος του φωνητικού συνόλου Μέλισμα, σε μουσική διεύθυνση Σόνιας Καραμανιάν, έχει συμμετάσχει σε πληθώρα συναυλιών στην Ελλάδα και την Κύπρο, ερμηνεύοντας ένα ευρύ ρεπερτόριο. Είναι μέλος της Χορωδίας Fons Musicalis, με την οποία έχει παρουσιαστεί σε πολλές συναυλίες και παραστάσεις όπερας στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Έχει ερμηνεύσει τον ρόλο του Αινεία στην όπερα «Διδώ και Αινείας» του H. Purcell στην παραγωγή του Εθνικού και Ελληνικού Ωδείου που ανέβηκε στην Εθνική Λυρική Σκηνή και τον Βολάνο στην όπερα Giasone του F. Cavalli στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών. Είναι μόνιμο μέλος της Μικτής Χορωδίας του Δήμου Αθηναίων.

ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΑΡΧΙΜΟΥΣΙΚΟΙ:

Ελευθέριος Καλκάνης
Μιχάλης Οικονόμου
Ανδρέας Τσελίκας

ΕΞΑΡΧΟΝΤΕΣ:

Χαράλαμπος Σούκας
Ευθυμία
Χριστοδούλου
Γιάννης Γεωργιάδης

Α΄ ΒΙΟΛΙΑ

Αρμπέν Καντέσα
Στέλλα Τσάνη
Μπρουνίλντα Μάλο
Ζωή Κώττα
Λάμπρος Κίκλης
Μπλέρτα Αγκόλι
Μενέλαος Παπαθανιήλ
Χαρετίνα Τζάχο
Πέτρος Γαλάκος
Ηλίας Ζούτσος
Δημήτριος Μαργαρίτης
Αικατερίνη Καμίνσκαγια
Γεώργιος Μανωλάς
Σπυρίδων-Ριχάρδος
Τραυλός

Β΄ ΒΙΟΛΙΑ

Γεώργιος Περιστερής
Χρήστος Κουλούρης
Παναγιώτης Νίκολης

Γκέντι Παππάς

Γκεντιάνα Θάνα
Ιωάννης Γκανάς
Νικόλαος Πατέλης
Δωροθέα-Ανθούλα
Βασιλαντωνάκη

Πολυτίμη Σταματοπούλου
Κωνσταντίνος
Βασιλειάδης
Οδυσσέας
Ζαφειρόπουλος

ΒΙΟΛΕΣ

Ίντριντ Χαφίτζι
Κλοντιάνα Μπουσαμάν
Αλκέτα Τζάχο
Μόνικα Δάμο
Αικατερίνη Τζίντζο
Νικόλαος Χώτος
Μπιλιάνα Ζαχαρίνοβα

ΒΙΟΛΟΝΤΣΕΛΑ

Κωνσταντίνος Θέος
Μιρέλα Ρούτσι
Αρμπέν Αντώνη
Αναστασία Κατοχιανού
Ειρήνη Δημάκη
Εμμανουήλ Επιτροπάκης
Σπυρίδων Χειμαριός
Φωτεινή Νικολοπούλου
Παναγιώτα Σούλα

ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΣΣΑ

Γεώργιος-
Αλέξανδρος Αρνής
Ιωάννης Χάλαρης
Μιχαήλ Ερζένης
Σουέλα Χαντζάρη
Μαρία-Ιωάννα
Αργυροπούλου
Μιχαήλ Καλκάνης

ΦΛΑΟΥΤΑ

Μικαέλα
Παναγιωτοπούλου
Κλειώ Τσακίρη
Ηλέκτρα Καρανικόλα

ΟΜΠΟΕ

Κωνσταντίνος
Γιοβάνης
Ιωάννης Τσελίκας
Γεωργία
Κωνσταντοπούλου

ΚΛΑΡΙΝΕΤΑ

Γραμμένος Χαλκιάς
Αθανάσιος
Νικολούζος
Ευστάθιος Μανάτος

ΦΑΓΚΟΤΑ

Ιωάννης-Σέργιος
Μαγιάτης

ΚΟΡΝΑ

Αλέξιος Μάρκου
Κωνσταντίνος Πατρίκιος
Σπυρίδων Φωκάς
Θεόδωρος Μουρίκης

ΤΡΟΜΠΕΤΕΣ

Ιωάννης Μωραϊτης
Αναστάσιος
Δραμπάλης
Βασίλειος Βασιλειάδης

ΤΡΟΜΠΟΝΙΑ

Ιωάννης
Αρβανιτάκης
Γεώργιος Μάρκου
Αλέξανδρος Ρουβάς

ΤΟΥΜΠΑ

Παναγιώτης
Καμβουσίδης

ΤΥΜΠΑΝΑ

Ελένη Καμβουσίδη

ΚΡΟΥΣΤΑ

Μαριάνθη
Πετρισοπούλου
Αθανασία Μπαγιώκου
Θεόδωρος Τορουνίδης
Γεώργιος Σαρίκος

ΑΡΠΑ

Ευαγγελία Κιοσόγλου

ΧΟΡΩΔΙΑ ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΣΟΠΡΑΝΟ

Μαρία Ίμπρη
Χαρά Καλατζίδου
Σοφία Καρβουνά
Ανδρονίκη Λαλούτση
Μαρία Μαυρομμάτη
Κάνδια Μπουζιώτη
Κατερίνα Νουνοπούλου
Μορφούλα
Παπαγεώργιου
Μαργαρίτα
Παπαδημητρίου
Ζηνοβία Πουλή
Κατερίνα Σπυροπούλου
Δήμητρα Σταφέτα
Φλώρα Τζίνη
Ιωάννα Τσαβαλά

ΑΛΤΟ

Ιωάννα Βρακασέλη
Νατάσα Καλαϊτζίδου
Μαρίνα Μανιαδάκη
Έφη Μηνακούλη
Ελένη Μπαρκαγιάννη
Μαριάνθη Οικονόμου
Αριάδνη Παγκάλου
Αριστέα Παντελοπούλου
Δέσποινα Ρεβίθη
Σοφία Ψυλλάκη
Αθηνά Χιλιοπούλου

ΤΕΝΟΡΟΙ

Βαγγέλης Αγγελάκης
Σταύρος Ζουλιάτης
Χρήστος Κεχρής
Κώστας Κονδύλης
Γιάννης Μανιατόπουλος
Χρήστος Χριστοδούλου

ΜΠΑΣΟΙ

Μένανδρος
Γκιοβούσογλου
Αντώνης Δήμου
Παναγιώτης Καριώτης
Νίκος Μπογιατζής
Γιώργος Μωραϊτης
Γιάννης Σφυρής
Στέφανος Τσατάλμπασης
Μιχάλης Χανός
Δημήτρης Χατζούδης

ΜΑΕΣΤΡΟΣ

Σταύρος Μπέρης

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 59
ΑΘΗΝΑ, 106 79
Τ. 210 3642540

OLY.GR

*

Το θέατρο Ολύμπια είναι
προσβάσιμο σε άτομα με
αναπηρία.

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑ 984
Ο ΣΤΑΘΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ ΣΤΡ. 14.3

Η ΠΟΛΗ ΖΕΙ
STREET PRESS | www.ipollzei.gr

monopoli **gr**

MIKROFWNO

Προπώληση εισιτηρίων
online: www.ticketservices.gr
Τηλεφωνικές παραγγελίες: 210 7234567
Εκδοτήριο: Πανεπιστημίου 39 - Αθήνα

OLYMPIA
CITY
MUSIC
THEATRE
MARIA
CALLAS

CITY OF ATHENS

opanda

city of athens
culture, sports and youth
organization

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
ΕΙΝΑΙ Η ΑΘΗΝΑ
CULTURE IS ATHENS